

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 713	Ἀκάθιστος Ὕμνος 14 Ἀπριλίου 2000	Συντάκτης ἐπίσκοπος † Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	-------------------------------------	---

Ἡ ὠραιότης τῆς παρθενίας

«Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγγελίας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι, Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι. Διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη».

(Ἀκάθιστος Ὕμνος)

39
12
39
12
39
12
39
12
39
12
39
12

Ο ΥΜΝΟΣ ΑΥΤΟΣ εἶνε τελευταῖος τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἀκαθίστου. Εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἐγκώμια τῆς Παρθένου Μαρίας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀθάνατο ἐγκώμιο τῆς παρθενίας. Εἶνε ἀκόμη ὁ ἔμμεσος ἔλεγχος ὧσων ἐγκατέλειψαν τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὡς χοῖροι κυλῖονται στὸ τέλμα τῶν αἰσχροτάτων παθῶν καὶ ἡδονῶν.

Μᾶς λέει, ὅτι ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ κατέβηκε ἀπὸ τὰ οὐράνια καὶ στάθηκε μὲ θαυμασμὸ μπροστὰ στὴν Παρθένο. Τί ἐθαύμασε; Τὸ κάλλος, τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας.

Τὸ κάλλος εἶνε δύο εἰδῶν. Ἔχουμε κάλλος φυσικό, καὶ κάλλος ὑπερφυσικό. Ἔχουμε κάλλος σωματικό, καὶ κάλλος πνευματικό.

Τὸ σωματικό κάλλος εἶνε ἡ ἀρμονία ἢ τάξις ἢ συμμετρία ποὺ ὑπάρχει στὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα. Εἶνε ἐπίσης ἡ τάξις καὶ ἡ ἀρμονία ποὺ ὑπάρχει στὰ ἔμψυχα ἀγάλματα, ὅπως εἶνε οἱ ὠραῖες γυναῖκες καὶ οἱ ὠραῖοι ἄνδρες.

Αὐτὸ ὅμως τὸ κάλλος εἶνε μικρᾶς ἀξίας. Γιατί μικρᾶς; Πρῶτον, διότι εἶνε φθαρτό. †

Ἦρθε στὴ μητρόπολι μία γριά 85 ἐτῶν μὲ τὸ μπαστουνάκι. Τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸ σκύψιμο ἄγγιζε τὰ σκαλοπάτια. Τὴν ἔβαλα νὰ καθήσῃ. Βγάζει μιὰ φωτογραφία καὶ μοῦ τὴ δείχνει. Ἦταν μιὰ ὠραιότατη κοπέλλα.

—Εἶνε ἡ ἐγγονή σου; ρώτησα.

—Ποιά ἐγγονή μου· ἐγὼ εἶμαι. Πρὶν ἀπὸ 60 χρόνια δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ὠραιότερη. Τώρα κατήντησα ἔτσι...

Καὶ δὲν εἶνε μόνο φθαρτό τὸ κάλλος αὐτό· εἶνε καὶ ἐπιζήμιον. Ἐξ αἰτίας τοῦ γυναικείου κάλλους δημιουργοῦνται ζηλοτυπίες, φόνοι,

διαζύγια, οἰκογενειακά δράματα, παγκόσμιον πόλεμον καὶ συρράξεις. Ἡ ὠραία Ἑλένη τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐγένε αἰτία τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Καὶ ἡ Κλεοπάτρα, μὲ τὰ κάλλη τῆς, ἐγένε τὸ μῆλο τῆς ἐριδος, ἔνεκα τοῦ ὁποῖου διασπάσθηκε ἡ Ῥωμαϊκὴ αὐτοκρατορία...

Ἀνοιῆτε τὸ βιβλίον τῶν Παροιμιῶν (11,22): Τὸ κάλλος, μᾶς λέει, πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ἀπὸ τὴν ἀρετή. Πάρτε —ἐπιτρέψτε μοι τὴ λέξι, δὲν εἶνε δική μου, τὴ λέξι ἢ ἀγία Γραφή—, πάρτε ἓνα χοῖρον, μιὰ γουρούνα. Στολίστε τὴν μὲ μεταξωτά, περάστε τῆς περιδέραια, κρεμάστε τῆς σκουλαρίκια, βάλτε τῆς βραχιόλια. Ἔχει καμμιά ἀξία ἡ γουρούνα; Μόλις τὰ φορέσῃ αὐτά, ἔτσι ὅπως εἶνε, θὰ πέσῃ μέσα στὴ λάσπη. Ὁση ἀξία ἔχει μιὰ γουρούνα στολισμένη; τόση ἀξία ἔχει καὶ μιὰ γυναίκα διεφθαρμένη, κι ἂς εἶνε καλλονή.

Θέλετε ἓνα ἀκόμη παράδειγμα ἀπὸ τίς διδασχῆς τοῦ ἀγίου Κοσμᾶ; Περπατοῦσαν, μᾶς λέει, δύο κάποτε στὸ δρόμον. Ὁ ἓνας ἦταν ἀσκητής, καὶ ὁ ἄλλος ἦταν ἄγγελος. Ὁ ἀσκητής δὲν τὸν κατάλαβε τὸν ἄγγελο· τὸν πέρασε γιὰ ἓναν ὠραῖον νέο. Περνώντας ἀπὸ μιὰ χαράδρα βρίσκουν ἓνα σκύλον ψόφιον ποὺ βρωμοῦσε. Ὁ ἀσκητής ἐπίασε τὴ μύτη του· ὁ ἄγγελος τίποτε. Προχωροῦν παραπάνω, συναντοῦν ἓνα βόδι ψόφιον. Ὁ ἀσκητής ἐπίασε πάλι τὴ μύτη του· ὁ ἄγγελος ὄχι. Προχωροῦν ἀκόμη παραπέρα, συναντοῦν ἓνα ἄλογο ψόφιον, καὶ ἔγιναν πάλι τὰ ἴδια· ὁ ἀσκητής ἐπίασε τὴ μύτη του, ὁ ἄγγελος τίποτε. Προχωροῦν παραπέρα καὶ νά, ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πόλι μιὰ ὠραιότατη γυναίκα. Ἐλαμπε ἐξωτερικά, φοροῦσε μεταξωτά, καὶ τὰ βραχιόλια τῆς κουδούνι-

ζαν. Ὁ ἄσκητὴς τέντωσε τὰ μάτια του καὶ τὴν κοίταζε. Ὁ ἄγγελος ἔπιασε τὴ μύτη του.

—Μὰ τί εἶσαι σύ; ρώτησε ὁ ἄσκητὴς. Ὅταν περνούσαμε ἀπὸ τὰ ψοφίμια ποὺ βρωμοῦσαν δὲν ἐπίανεσ τὴ μύτη σου, τώρα σ' αὐτὴ τὴν καλλονή, ποὺ κ' ἐμένα τοῦ ἄσκητῆ συγκλονίζει τὸ εἶναι μου, ἐσύ πιάνεις τὴ μύτη σου;

—Ἄ, τοῦ ἀπαντᾷ, ἐγὼ εἶμαι ἄγγελος. Καὶ ἦρθα νὰ σὲ διδάξω, ὅτι δὲν ὑπάρχει χειρότερο πράγμα ἀπὸ τὸ κάλλος, ὅταν αὐτὸ σκεπάζη βρώμιες. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ποὺ εἶνε ἐξωτερικᾶ ὠραιότατη, ἐσωτερικᾶ εἶνε βρώμα καὶ δυσωδία· γι' αὐτὸ ἔπιασα τὴ μύτη μου.

Ναί κοπέλλα μου, ναί κυρία μου! Ὅσοδήποτε ὠραία καὶ ἂν εἶσαι, ἐὰν δὲν ἔχῃς ἐσωτερικὸ κάλλος, προκαλεῖς τὴν βδελυγμὴ ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ κάλλος τὸ σωματικὸ ὑπάρχει καὶ τὸ ἀθάνατο καὶ αἰώνιο κάλλος, τὸ ὁποῖο δὲν φθείρει ὁ πανδαμάτωρ χρόνος. Καὶ τὸ κάλλος αὐτὸ εἶνε τῆς ἀρετῆς. Εἶνε ἡ παρθενία. Εἶνε ἡ ἀγνότης τῶν αἰσθημάτων, τῆς σκέψεως καὶ τῆς καρδιάς.

Ἡ δὲ ἀγνότης ἐσκήνωσε κατ' ἐξοχὴν στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Παρθένος. Καὶ ὄχι μόνο παρθένος, ἀλλὰ ἀειπαρθένος. Ἡ Παναγία ἦταν τὸ «ρόδον τὸ ἀμάραντον», τὸ «κρίνον ἐν μέσῳ ἀκανθῶν» (Ἄσμ. 2,2).

* * *

Ἄλλ' ἄς σταματήσουμε ἐδῶ κι ἄς κάνουμε ἓνα ἐρώτημα. Ἐὰν ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ κατέβαινε τώρα στὴν ἀμαρτωλὴ μας γῆ καὶ ζητοῦσε γυναῖκα παρθένο, θὰ εὑρίσκε;...

Ἦταν κάποτε ἐποχὴ, ποὺ ἀπὸ τὴ Μάνη μέχρι τὸν Ἑβρο κι ἀπὸ τὴν Κέρκυρα μέχρι τὴν Κύπρο ἡ ἀγνότης ἐλατρεῦετο καὶ ἡ Ἑλλάς ἐκτιζε Παρθενῶνες, γιὰ νὰ ἀκούγεται σ' ὅλο τὸν κόσμον, ὅτι ἡ Ἑλλάς τιμᾷ τὴν παρθενία.

Ἐπῆρχε ἐγκράτεια. Νέος καὶ νέα ἦταν 100% ἀγνοί. Ἐρχονταν σὲ γάμον καὶ ἔλεγε ὁ ἓνας στὸν ἄλλο· «Σὲ καὶ μόνον, καὶ αἰωνίως».

Ποιὸς σήμερα μπορεῖ νὰ τὸ πῆ; Παίζουμε θέατρο, κωμῳδία καὶ τραγωδία. Ἐπαυσε πλέον ἡ ἀγνότης ν' ἀποτελῇ ἀπαραίτητο προσὸν τοῦ γάμου. Καὶ ἐνῶ ἄλλοτε δι' ἔλλειψιν ἀγνότητος δημιουργοῦνταν τεράστια ἐπεισόδια, σήμερον πλέον ἀποκτήσαμε συνείδησιν ἐκφύλων λαῶν. Σὲ πολλὰ μέρη ἐπικρατοῦν οἱ προγαμιαῖες σχέσεις. Μόλις ἀρραβωνιάζονται, ἔρχονται σὲ σαρκικὲς σχέσεις.

Ἀπόψε στὸν Ἀκάθιστο εἶνε γεμάτες οἱ ἐκκλησίαι. Ὁραῖο θέαμα, πλήρης ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι εὑρίσκεσθε

ἐδῶ. Καὶ σὲ λίγο θ' ἀκούσετε· «*Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνεύσεως σου...*».

Πολύ ὠραία! Πόσες φορές θὰ τὸ ἀκούσετε; Τέσσερις - πέντε φορές τὸ χρόνο. Καὶ μετὰ; Μέτρηστε· χίλιες φορές, δύο καὶ τρεῖς χιλιάδες φορές, ἀκούγεται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, ἀπὸ τὸ αἰσχροὺ ραδιόφωνο καὶ τὴν αἰσχροτάτη τηλεόρασι κι ἀπὸ τὰ θέατρα καὶ τοὺς κινηματογράφους, ἀκούγεται ἡ... «ὠραιότης» τῆς πορνείας, ἡ «ὠραιότης» τῆς μοιχείας, ἡ «ὠραιότης» πάσης κακίας καὶ διαφθοράς.

Ἄχ πατρίδα εὐλογημένη, πῶς ἦσουν ἄλλοτε! Διαβάστε τὰ δημοτικὰ τραγούδια, ποὺ ψάλλανε κάτω στὸ Μωριά, στὴν Κρήτη, στὰ νησιά, πέρα στὸν Ἑβρο καὶ στὸν Πόντον τὸν ἀθάνατο. Τὰ τραγούδια ἐκεῖνα ἦταν τρόπον τινὰ μετάφρασις τοῦ ὠραιότατου αὐτοῦ ὕμνου, ποὺ ψάλλουμε στοὺς Χαιρετισμούς· «*Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου...*». Ὑμνοῦσε ὁ Ἑλληνας καὶ ἡ Ἑλληνίς τὴν παρθενία. Τώρα ὅλοι καὶ ὅλα σπρώχνουν τὸ νέο καὶ τὴ νέα στὴν ἀτιμία καὶ τὴ διαφθορά.

Μόνο ἐδῶ στὴν ἐκκλησία ἀκούγεται ὁ ἔπαινος τῆς παρθενίας. Ἐξω ἀκούγονται τὰ ἀντίθετα. Ἀλλὰ δὲν μπορούμε νὰ ψάλλουμε ἐδῶ μέσα «*Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας...*», καὶ ἔξω τὴν... «ὠραιότητα» τῆς πορνείας καὶ τὴν «ὠραιότητα» τῆς ἀσελγείας. Ὁχι.

Κινδυνεύει ἡ Ἑλλάς, ἡ μαρτυρικὴ αὐτὴ χώρα, νὰ σαπίσῃ μέσα στὸν βόρβορον τῶν αἰσχροῶν παθῶν. Καὶ εἴμεθα ὅλοι ὑπεύθυνοι.

—Ἀπαισιόδοξος εἶσαι; θὰ μοῦ πῆτε.

Ὁχι δὲν εἶμαι ἀπαισιόδοξος. Γιατί, παρ' ὅλα αὐτά, ἡ παρθενία δὲν ἐξέλιπε. Μπορῶ νὰ σᾶς τὸ μαρτυρήσω. Ὑπάρχουν νέοι παρθένοι, βοσκοὶ καὶ χωρικοί, ἀλλὰ καὶ ἐπιστήμονες. Ὑπάρχουν νέες παρθένες. Καὶ στὴν ἐπαρχία καὶ μέσα στὴν Ἀθήνα. Ὑπάρχουν νέοι καὶ νέες, φοιτηταί, καθηγηταί, ἀγνὰ παιδιά, ἄγγελοι. Ὑπάρχουν παρθένοι καὶ στὸ ἐξωτερικό, καὶ σ' αὐτὸ τὸ βρωμερὸ Παρίσι.

Ὁχι ὄχι, δὲν θὰ ἐκλείψῃ ἡ παρθενία! Ὅσο κι ἂν λιγοστεύουν οἱ παρθένοι, ὅσο κι ἂν διαβάλλεται ἡ παρθενία, ἐφ' ὅσον ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ μαρμαίρουν τὰ ἄστρα καὶ τρέχουν οἱ ποταμοὶ καὶ ἀνθίζουν ἄνθη καὶ κελαῖδουὺν ἀηδόνια, δὲν θὰ παύσῃ νὰ τιμᾶται ἡ παρθενία, εἰς αἴσχος ὅσων τὴν περιφρονοῦν.

Μὲ τὸ αἰσθημα αὐτὸ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας, ὡς Χριστιανοὶ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες, ἄς ψάλλουμε τώρα τὸν ὕμνον «*Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου...*». Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος